

Ne Zordu Anne Bir Bilsen

– ferda'ca · 03 Mart 2014

Dağınık bahçemin bağbozumu yaşıyor hüznün rengi boşlukları...kanayan yüreğimin göz göz oldu kabuk bağlamış yaraları. Ömürlük görüntün geçerken gözlerimden,çekerek kokunu içime, doyasıya sarılmak istedim yokluğuna anne...Yüreğini yüreğime katarak çoğalttığın sevgin ile cennetini verdin tüm çiçekleriyle bahçeme.Kalemimin ucuna takılı kaldı sözcükler, buğulu bir camdan hasretine bakarken ben. Sızladı burnumun direği, son yolculuğunda seni yıkarken. Vasiyetini ne kadar içten istemiştin annem. Kızım beni sen yıka derken...Çığlıklarımı içimde susturdum, ellerim bırakmak istemedi senin üzerinde şefkâtin ile dolaşırken. Ne zordu anne bir bilsen? Sen bırakmak ister miydin yavrunu böyle giderken? Kınalar döktük avuçlarına ve saçlarına . Kınayı da çok sevmezdin aslında...Beni dünyaya getirdiğinde kundakladığında verdiğin emeği, bir defa da ben denedim anne..ne güzel bir bebektin, elleri kolları kınalı bir bebek...Ben güle güle annem derken sana, yüreğime sessizce bıraktığın busende, hayalini, kokunu sevgini vedalara teslim ettin. Bağrımdan kopan gülün dikenleri yırtarak acıttı canımı. Masum beyaz yağmurlara, rahmet damlaları yüklendi kimsesizliğin acısında. Beyaz bir kuşun son vedasında...Rahmetle anıyorum annem seni. Mekânın cennet olsun....Anneler gününüz kutlu olsun...Ferda Özsoy...